

nézett, hogy lássa, vannak-e benne könnyek.

Nem, nem voltak. — Drágám, — mondta Alisz komolyan, — ha disznóvá változol, akkor tudd meg, semmi közöm hozzád többé. — A kis teremtés megint nyögött egyet, de az is lehet, hogy rőfögött, nem lehetett eldönteni, melyiket csinálta a kettő közül. Aztán szó nélkül mentek tovább egy darabon.

Alisz azt gondolta magában: — Hazavinném ezt a kicsit, de nem tudom, mit kezdjek vele. — A kicsi ekkor újra rőfögött, de ezúttal olyan erősen, hogy Alisz megint rémülten nézett az arcába. Most már nem volt semmi kétség: disznó lett belőle. Alisz belátta, hogy nincs értelme tovább cipelgetni.

Földre tette tehát és valósággal megkönnyebbült, mikor látta, hogy az nyugodtan csörtet befelé az erdőbe. — Ha felnőtt volna, — mondta magában, — nagyon csúnya gyerek lett volna, de disznónak talán elég szép lesz így is. — Ekkor azon kezdett gondolkodni, hogy az ismerős gyermekek közül kiből válhatnék még ilyen jóképű disznó. — Csak tudná az ember a módját, hogyan változtassa át őket, — akarta éppen mondani, amikor nagy meglepetésére azt látta, hogy a fát egy faágon ül, nem messze tőle.

A cica vigyorgott, mikor Aliszt megpill-

gondolta Alisz és ezé
Nem volnál szíves me
kell mennem?

— Ez leginkább
akarsz menni, — válas

— Nekem az egés

— Akkor nem is
méssz.

— Csak az a fő, h